

Grotesk ~ EN Gotisk Episk

af GE Graven

Kapitel VIII

~**En** usædvanlig tilstand truede over klosterområdet og afslørede sig gennem kastede skygger, som så for høje, brede eller snoede ud til de genstande, der kastede dem. Genstandene selv virkede meget længere væk, end de faktisk var, og soldaternes fakkelflammer syntes at blafre for langsomt eller endda bagud. Andre bevægelser virkede lige så gale, og den nye tilstand præsenterede sig ligeledes gennem mindre åbenbaringer, som mændenes råb, der var som dæmpede kald under vandet, og en vedvarende ringen for mændenes ører, når de gentog sig selv i samtale. De skræmte heste potede på jorden, som om de nervøse dyr fornemmede en rystende jord. Så var der den ejendommelige lugt - ikke så skarp som eglantine, men snarere skadelig, med en duft af berusende svampe. Et dybt åndedrag af den nye luft kunne let forvirre sanserne, ligesom et svimmelhedsanfald, og duften var lige så mærkbar som lugten af en kommende storm, uanset hvor fremmed den var for enhver dvælende erindring. Sandelig, en unaturlig tilstand truede over klosteret, lige så uhyggelig som den nyåbnede portsten, der forårsagede den.

En litani af råb lød fra den fjerne ende af gårdspladsen, og en enlig soldat løb hen imod sovesalen og krydsede under vinduerne. En olielampe svævede frem fra en øvre etage.

etages vindue og slog ham til jorden. En anden vagt kom straks i nærheden af ham. Han rejste den ramte mand op og fulgte ham væk fra bygningen. Synderne, to drenge af væbner, lænede sig ud af et vindue ovenpå og pegede på deres pludselige tilbagetog.

I masse bevægede rækker af soldater sig under hævede fakler og omringede sovesalens indgang for at forhindre præsteforsamlingen i at undslippe. En ældre munk med hvidt skæg trængte sig vej gennem de kappeklædte fanger og rystede sin knytnæve, mens han prædikede til den meget høje våbensergent: "Hvis du er en Herrens tjener, så skal du lægge dine våben tilbage og tillade os at passere!"

Sergenten skreg til svar. "Gå tilbage til dit værelse, broder!"

Munken holdt stand og rasede stadig: "Tænk på Guds og hans tjeneres værk snarere end på jeres kaptajns ordrer! Kun vi kan rette op på det, I mænd har gjort skævt. Vogt jeres skridt på disse hellige grunde og gå til side, så vi kan rette op på jeres uret!"

Sergenten råbte hen over præsternes protester: "Vend tilbage til jeres værelser! Ellers skal der udgydes blod!" Alligevel fortsatte konflikterne mellem soldater og præster, mens munke væltede ud af døråbningen og pressede sig endnu dybere ind i standhaftige rækker. "Grib den præst!" råbte en soldat og pegede mod hjørnet af sovesalen på en silhuet i kappe og med hætte. Skyggen snurrede rundt og flygtede. To vagter satte efter ham og dykkede ned i buskene. Blade piskede, og grene knækkede til grynt og støn fra en voldsom kamp.

Broder Nikolaj rodede sig vej gennem klæderne og knurrede ud i ansigtet på en vagt: "I må ikke betragte os, broder, som udugelige." Han greb fat i vagtens vest og trak ham tæt ind til sig. "Forlad os og vores kloster!"

Den ubevægede soldat hærdede panden. "Du virker ret sikker på dig selv – en ubevæbnet præst mod en hær?"

Nikolaj stirrede på ham og prædikede: "Hvis en hær slår lejr imod os, skal vores hjerter ikke frygte; og hvis der opstår krig imod os, skal vi være trygge på dette."

„Selvsikker? Eller tåbelig?“ spurgte vagten ham. „Dine ord synes måske rigtige, men du må hellere lytte til gode råd.“ Soldaten lænede sig ind mod Nicholas, og munken krympede sig. „Tving mig ikke, præst.“ Igen krympede Nicholas sig og kiggede ned på knivstikket, som manden havde presset mod hans mave. „Træd indenfor igen, og lev for at bede en dag mere!“

"Snart skal du tigge om de bønner, soldat," rådede Nicholas ham, mens han trak sig tilbage bag en mur af klæder.

"Våben klar," brølede oversergenten. Svingede sværd og lange knive blinkede i lommelygtens skær. "Tætte rækker!" Soldaterne samledes i én om sovesalen indgangen og drev munkene tilbage ind i bygningen. De barrikaderede dørene, hvorefter sergenten samlede en række vagter foran dem. Derefter stillede han de resterende mænd op langs hele bygningens omkreds for at danne en mur af fakkelbærende vagtposter for at bevogte de mange vinduer.

På tværs af klosterområdet og foran bygningen, der husede katakombernes indgang, krøb næsten tyve soldater sammen i gården blandt fakler. Efter for længst at have opgivet alt håb om at finde Lazarus i krypttunnellerne, opgav de deres eftersøgning og samledes for at inspicere katedralens øvre områder. Glødende åbenbaringer sværmede over campanilerne og dykkede ned mellem de mange rækker af groteske statuer. De fleste af de unge mænd var nye tilføjelser til kaptajn Bournes kompagni af Hans Majestæts Kongelige Garde. En ældre sølvhåret soldat stod iblandt dem, og i modsætning til de andre lå den kommanderende officers opmærksomhed andetsteds. Mens en ung vagt holdt en fakkel, undersøgte den ældre mand en krøllet stak skrøbelige sider. Til sidst vendte han sig mod vagten og spurgte ham. "Og disse pergamentark var inde i Djævledrengens se

"Ja, vi fandt dem gemt i snerren," svarede vagten. "Jeg vidste ikke, at du læste."

"Det kan jeg godt," sagde den gamle officer. "I nogen grad."

"Hvad står der så?"

Officeren flyttede papirerne og fjernede dem længere fra ansigtet, mens han kneb øjnene sammen under lommelygtens skær. "Den første side ser ud til at være et brev skrevet af en fængslet præst, der var en slags oversætter." Han lod blikket falde ned på bunden af pergamentet. "Efter sit mærke kaldte han sig selv Naramsin."

"Og hvad står der på de andre sider?" spurgte den yngre mand.

Officeren rystede på hovedet. "Jeg kan ikke læse skriften. Alle de andre sider indeholder en slags fremmed skrift – intet jeg har læst siden." Han bladrede gennem de resterende sider. "Og symbolerne virker alle ens, men forskellige. Måske er de ikke engang ord."

Den unge vagt lænede sig ind i den ældre mands øre og hviskede: "Jeg kender årsagen til, at du ikke kan læse ordene. Det er Djævelens egen tunge, siger jeg dig!"

Officeren lænede sig væk og kneb øjnene sammen. Så rullede han hurtigt siderne sammen og irettede ham. "Du kan ikke engang læse, og alligevel påstår du nu at kende Djævelens kendetegn?"

Den yngre soldat forsvarede sig og pegede på katedralens tag. "Hvordan kunne

"Giver du regnskab for de flyvende ånder, hvis ikke det er Djæveldrengen og hans hemmelige djævlesprogsbesværgelser?"

En vagt i nærheden forsvarede hans påstand over for betjenten. "Han taler sandt! De kan kun være ånder fra selve Helvedes afgrund!"

Grundigt frustreret vendte betjenten sig om og spurgte ham: "Har du nogensinde set en ånd, søn?"

"Nej," indrømmede manden.

Betjenten greb fat i mandens arm. "Har du nogensinde været i Helvede, min dreng?"

Manden svarede: "Jeg – nej. Men alle ved det –"

"Hvordan kan du så stå der og fortælle mig, at vi ser ånder fra Helvede?" Den gamle soldat slap armen og satte hænderne i hofterne, før han kiggede opad. "For mit eget vedkommende har jeg aldrig set noget som ånder, djævl eller helvede; alligevel har jeg ikke gjort det til min vane at sprede frygt og løgn blandt disse mænd. Sandheden er, at ingen af os ved, hvad vi er vidne til her."

Dørene sprang op, og soldaterne vendte sig om og fik øje på to vakter, der snublede og kvælede hinanden. hen imod dem. Vagterne faldt sammen på hænder og knæ og gispede.

Soldaterne omringede dem og reddede deres brændende fakler fra jorden, hvor vagterne havde lagt dem. Mest hostende fortalte en af vagterne dem om en voldsom ild dybt inde i katakomberne. Han fik vejret og kiggede op og tilføjede: "Vi kan ikke se mere for røgen." Under fakkellyset så soldaterne sorte tårer og hvide striber rulle ned ad sodbeklædte kinder.

Igen henvendte den yngre mand sig til officeren, mens han pegede mod døren. "Og hvordan kan du forklare stentunneler, der brød i brand, hvis ikke ved dæmontrolddommen? " af Djæveldrengen?"

Soldater stormede forbi officeren på jagt efter ilden, og da den yngre mand vendte sig for at følge efter dem, greb han ham i armen og var lige ved at rive ham af benene. Han tog faklen fra ham og sagde: "Jeg vil ikke stå i mørket, mens du jagter flammerne, dreng."

"Vil du ikke lede efter ilden?"

Den flegmatiske officer klukkede. "Måske skulle De give dem et øjeblik til at vende tilbage, blinde og kvælende. Og hvis en af dem er i stand til at holde vejret længe nok til at finde ilden, har han ikke overvejet, hvad han ville gøre så, ikke engang at lette sit behov på flammerne, før han flygtede fra røgen." Han rystede på hovedet, før han pegede mod døren. "Men slut dig endelig til dem, hvis det ellers gør dig ondt."

Den unge mand styrtede gennem døråbningen. Betjenten vendte sig mod de to mænd, der stadig var

kvæles på jorden. "Nå, vil du ikke følge efter resten af dem?"

En af dem rejste sig kæmpende og svarede: "Vi bliver her."

„Man lærer i hast, når smerten er ens vejleder,“ bemærkede den underholdte soldat, før han tog en dyb indånding. „Så kom og vær med. Jeg leder efter vand og masser af spande.“ De tre mænd gik med lange skridt mod refektoriet på jagt efter klosterbrønden.

Sergenten forlod sovesalen og marcherede stivt mod badehuset. Da han nærmede sig bygningens forside og mødte flere soldater, råbte han: "Har du fået en tilståelse?" Sergenten trådte ind imellem dem, og fakler spredtes og afslørede en lav og beskidt, enarmet soldat, hvis højre lem manglede. Ved hans fødder sad en Hulkende sad Thateus på jorden med ryggen mod badehusets væg. Manden vendte sig, og tørrede blod og hår af fingrene på sit bukseben. Han svarede sergenten med en hæs stemme. "De har endnu ikke afsløret, hvor Djæveldrengen befinder sig. Men de er tæt på at bryde sammen, sir."

Sergenten bemærkede en iturevet og mudret ansigtsskam på jorden nær hans støvler. Så undersøgte han området og fik øje på en vagt, der stod adskilt fra resten af mændene med et uroligt udtryk i ansigtet. Ved hans fødder lå en anden deformeret præstedreng, knækket og næsten nøgen. Hvis det ikke var for Miguels konstante tåge fra hans åndedræt, kunne drengen have været en lille lig. "Dit lys," befalede sergenten, mens han tog en fakkell fra den nærmeste soldat. Han satte sig på hug foran Thateus og inspicerede hans groteske udseende, før han tilbød: "Fortæl os, hvor Lazarus-væbneren gemmer sig, så kan du vende tilbage til sovesalen." Thateus græd bare. Hans hoved svajede, som om det var for tungt til at holde det oprejst. "Jamen," sagde soldaten, rejste sig og vendte sig, før han fortalte den enarmede mand: "Lad dig ikke røre af hans udseende. Han er kun en dreng, og drenge kan blive knækket." Soldaterne sukkede og flyttede sig på plads, mens de reflekterede over det akavede øjeblik med dets smertefulde og slæbende tidsforløb. Han spurgte soldaten med den manglende arm. "Er kaptajnen stadig i kirken?"

„Jeg har ikke set ham,“ svarede manden. Sergenten banede sig vej gennem vagterne, mens han spyttede: „Find en balance! Jeg forventer tilståelser – ikke døde drenge. Og læg ikke hånd på munken.“

Den enarmede soldat så sig omkring og spurgte: "Hvilken munk, herre?"

"Han er på vej," svarede sergenten, idet han stoppede ved siden af den bevidstløse og blottede Miguel. Han beordrede vagten til at dække ham, og manden tog pludselig sin egen vest af. Indhyllede drengen. Med et anerkendende nik forsvandt sergenten ind i mørket af gårdspladsen.

I det nordlige hjørne af klosteret stod bevæbnede soldater vagt over katedralens sideindgang som en række statuer. *KLIK!* En lille sten prellede af hjelmen på en af

vagterne, og han kiggede ud i mørket. *DUNK!* En større sten ramte en anden soldats hjelm og slog den skævt. Han sprang frem og greb fat i håndtaget på sit sværd, og ledte i skyggerne efter gerningsmanden.

"En stenkaster," hviskede den første vagt.

"Og jeg skal skære ham ned til den rigtige størrelse," knurrede den anden vagtpost, slap sit våben og falder tilbage i rækkerne.

Krasj! En massiv del af katedralens øverste afsats brød fri, og eksploderende murbrokker sendte mændene på flugt. Da lavinen lagde sig, lå de på jorden, forslåede, lamslåede og stirrede stumt op i taget.

En rasende Kaptajn Bourne brasede ind gennem katedralens døre. Han sendte en fakkellampe hen over den ubevogtede indgang og opdagede sine støvdækkede soldater liggende på grunden i nærheden, stønnede, gned deres kroner og kiggede opad. Mændene sprang op og skyndte sig tilbage til deres vagtposter, der var fyldt med murbrokker, i samme øjeblik som to forpjuskede munke forlod kirkedøren og snublede over løse sten. Bourne bevægede sig væk fra døren og trådte ind mellem de faldne sten – den største af dem kunne nemt have knust en mand. Clodius og Greville fulgte efter ham. Kaptajnen løftede blikket og opdagede, at et bredt spænd af tagkanten manglede. Endelig vendte han tilbage til rækken af soldater og greb fat i den højeste vagts arm og spurgte ham: "Beordrede jeg dig ikke til at sikre disse døre?"

"Tilgiv mig, kaptajn," svarede soldaten. "Kirken var lige ved at slå os ihjel i dette øjeblik."

Bourne rystede ham. "Forbandede kirkesten! Tillod du kardinalen at gå forbi?"

"Sandelig, herre. De sagde, at ingen må gå ind ad disse døre. Kardinalen kom ud, sagde han på Deres ordre, for at hente en anden munk til hjælp."

Kaptajnen bed tænderne sammen og knurrede ham lige op i ansigtet. "Jeg gav ingen sådan ordre."

Clodius skyndte sig frem. "Kaptajn, lagde dine mænd mærke til kardinalen, der bar sieder med sig?"

Bourne slap sit greb. "Svar munken."

"Ja, mange papirer."

Greville tørrede øjnene og samlede endelig forstanden. Han gned sig i nakken og betragtede kardinal Blasis mærkelige handlinger. "Så gik han til sovesalen for at hente en munk? Kaptajn, vi var fuldt ud tilgængelige og i stand til at hjælpe ham."

"Gik han afsted til sovesalen?" spurgte Bourne.

"Nej, hr. Han gik mod den nordlige klosterport," indrømmede soldaten og pegede i dens retning.

"Han så ud til at være såret – han havde brug for hjælp, som han sagde."

Bourne skubbede soldaten ud af formationen og hamrede ham mod væggen i indgangspartiet. "Din blødende ged! Våbensergenten har munkene indespærret i sovesalen! Den eneste bygning uden for klostermuren—" Kaptajnen tog sig sammen og vendte sig mod Clodius og kneb øjnene sammen. Under fakkelens skær så munken blodet løbe fra hans ansigt. Bourne slap soldaten og rystede på hovedet over for en gryende mulighed. "Det ville han ikke – bestemt ikke en kardinal."

Han trådte hen mod døren og råbte ind i katedralens indre: "Alle mænd, saml jer på grunden under kommando af våbensergenten!" Da hundrede våde og beskidte soldater strømmede ud af kirken, trak Bourne tre af dem væk til siden. "I mænd skal ledsage mig. Gør jeres våben klar." Han vendte sig mod Clodius og stak en finger i brystet. "Hvis jeg ikke finder denne kardinal—" Bourne skyndte sig derefter mod klosterets nordport med tre soldater i hælene. Han stoppede kort ved porten, udspurgte vagterne, der stod der, rystede sin lommelygte og skubbede en portner ned på jorden, før han skyndte sig ud af klosteret. Endelig satte han farten ned til et hurtigt skridt og fik vejret, da han nærmede sig staldene.

Inde i staldene blæste og trampede nervøse heste, mens de gnavede i deres bidsler og trak i fastgjorte tøjler. "Kaptajnen nærmer sig," udbrød en af flere soldater, der var ansvarlige for at sikre hestene og bygningerne. Mændene pilede rundt i staldene og indtog deres poster, og den ældste soldat stillede sig ret ved indgangen til laden .

"Arrestér kardinalen!" råbte Bourne og nærmede sig soldaten.

"Kaptajn?" spurgte soldaten ham.

"Er han ikke her?"

"Nej, hr.."

Bourne stoppede og kastede et forvirret blik tilbage mod klosteret.

"Han er allerede i gang, kaptajn," tilføjede soldaten.

Bourne snurrede rundt. "Du lod ham bestemt ikke bare gå!" Han løb ind i staldene og sendte sin lommelygte rundt, mens han inspicerede det indre.

Soldaten fulgte efter ham. "Han rider til landsbyen Murat – for at hente munken, som du beordrede."

"Jeg gav ingen sådan ordre, din tåbe!" Bourne slog på en ladestolpe og stirrede på en tom plads. plads mellem rækkerne af spændte heste. "Hvor er min?"

Soldaten tøvede med at svare. "Hans Eminence – øh – kardinalen påstod, at De ønskede – Han sagde, at De beordrede ham til at tage Deres – at det var den mere pålidelige hest."

Bourne skubbede soldaten bagud. "Selvfølgelig kunne han sige det!" Han scannede ansigterne på de andre staldvagter. "Og det må han vel tro – da han er jeres kaptajns hest!" Han rystede på hovedet og fniste næsten vantro. "I gav ham min helt egen hest?"

"Han er kardinal ved Pavestolen, kaptajn," svarede vagten. "Var vi ikke her for at bistå Hans Eminence?"

Bourne tog en dyb indånding. "Sandelig, hvor glemsomt af mig," sagde han med et nik, før han vendte sig mod de andre mænd. "Gør jer klar, fire heste – de hurtigste og bedst udhvilede." Han udpegede fire mænd. "I skal sætte forfølgeren i gang. Fang kardinalen og hans papirer. Klar." "Jeg selv at ride." Mændene samlede op ad ladens væg og lettede sig, mens deres kaptajn gav yderligere instruktioner over gurglende lyde. "Der er kun én vej, der fører ud af dette kloster. Jeg ønsker, at I to, som er mindre, bevæger jer som vinden og sætter farten ned for ingenting, indtil I har nået Murat. Derefter skal I gå tilbage og lade jeres heste gå i ly af skygge, mens I stille søger i vejkanterne og kraten efter en såret kardinal, der gemmer sig." Han klappede de to større soldater på ryggen. "I skal vælge den langsommere af hestene og ride roligt." mod landsbyen, og du skal ikke overhale de to mænd, der går foran dig – du ved, hvad jeg forventer. Jeg vil have kardinalen og alle hans papirer tilbage til mig – og uden at overtræde selv hans mindste finger."

"Ja, kaptajn," svarede de, samlede sig og gjorde deres heste klar.

Bourne tog sin hjelm af, strøg håret tilbage og kastede et blik på det tomme rum, hvor hans personlige hest sidst var bundet. Han vendte sig tilbage mod den ældre garde med ild i øjnene. "Og af alle hestene i disse stalde, havde kardinalen dig til at tro, at han kun skulle tage én hest – min – og hente en angivelig præst fra Murat?"

"Tilgiv mig, kaptajn," svarede soldaten og vendte blikket væk fra det brændende blik. "Havde vi vidst—"

"*Krams!*" Bourne snurrede rundt og hamrede sin hjelm mod soldatens hoved, så han slog ham til jorden, inden han kastede hjelmen på den bevidstløse mands bryst. „Ikke mig og en kardinal! Ikke mig og en helgen!“ brølede Bourne. „Ikke mig og Gud! Dine ordrer kommer fra mig alene – kun mig!“

En soldat til hest ansporede sin hest til at rykke frem. "Skal vi nu afsted, kaptajn?"

"Skynd jer!" råbte Bourne og vinkede dem videre. De fire beredne mænd sprang ud af stalderne, mens deres hestes tordnende hove forsvandt ud i natten. I den dvælende

I stilhed lænede en tilsyneladende sløv Bourne sig op ad en staldpæl og kiggede op i himlen for at opdage en rund måne – og synligt fanget indeni kunne han ikke lade være med at skimte en perfekt lighed med Broder Grates hudløse ansigt.

Bourne forlod staldene med sine tre soldater. Næppe var han gået ind ad klosterporten og havde beordret mændene til at stille sig op i rækkerne ved siden af katedralen, før en flok soldater og præster samledes om ham: Clodius, Greville, den høje våbensergent og den ældre, sølvhårede officer. Bourne spurgte den høje soldat. "Jeg forstår, at præsternes Er sovesalen sikker?"

"Det er sandt, kaptajn. Og den tykke munk er i min varetægt – i badehuset."

Bourne nikkede og slog ham på armen. Han vendte sig mod den gamle officer. "Og hvad med eftersøgningen af Djævledrengen?"

"Vi vendte hver en tunnel, krypt og krybekælder – intet tegn på ham. Desuden brænder der nu en ild i tunnellerne. Jeg har samlet spande ved siden af klosterbrønden," foreslog manden og pegede i retning af refektoriet. "Skal jeg slukke flammerne?"

Kaptajnen studerede jorden, før han svarede. "Nej, lad det brænde." Han så direkte på officeren. "Jeg vil have katakomberne forsejlet og bevogtet. Hvis han gemmer sig i tunnellerne, så ..." "skal ryge ham ud." Bourne knipste med fingrene og pegede på den sydlige klosterport. "Tag jeres resterende mænd og dæk kirkegården. Vend hver en sten. Ryd hvert træ."

Hvis du stadig ikke fanger ham, skal du placere adskillige vagtposter i skyggerne for i hemmelighed at bevogte området for ethvert tegn på ham." Bourne tog en dyb indånding og nikkede, mens han sagde højt, om ikke andet for at bekræfte sig selv: "Snart nok vil han blive presset til at finde et sted at gemme sig."

Clodius trådte ved siden af soldaten og rømmede sig. Officeren svarede og gled Naramsins rulle med skrøbelige sider frem under hans præsteklæde. "Der er dette, kaptajn," tilbød han og gav rullen til Bourne. "Før ilden fandt vi disse papirer gemt i drengens seng." Han sendte en pegefinger mellem Clodius og Greville. "Disse munke anser dem for at være meningsfulde – måske endda nyttige."

Bourne sendte Clodius et skarpt blik. Han rakte sin fakkell til Greville og foldede pergamentarkene ud, mens han beordrede officeren til at begynde sin ransagning af kirkegården. "Jeg vil være i badehuset. Tag Djævledrengen med, hvis du fanger ham."

"Ja, kaptajn." Den gamle soldat afskedigede sig med et hurtigt buk.

Bourne beordrede sergenten: "Tag mændene fra katedralen. Bring dem til sovesalen og fordobl jeres rækker."

"Ja." Den høje sergent nikkede og tog afsked.

Under Grevilles lommelygte scannede Bourne Naramsins brev, mens sergenten samlede hundrede soldater og marcherede dem over gårdspladsen.

Endelig talte Clodius. "Hvis det behager Dem, kaptajn, vil vi gerne dele et par ord med Dem." Bourne nikkede blot og fortsatte med at læse.

Greville rystede på hovedet og tilføjede: "Jeg har aldrig indset det i alle disse mange år, og jeg burde i det mindste have mistænkt det, at Lazarus virkelig er en overlevende grotesk – Guds Moder!" Ivan gemte ham under et tildækket ansigt, inde i katakomberne, da sollyset helt sikkert ville have ødelagt ham. Det giver alt sammen perfekt mening nu, taget alt i betragtning. De subtile tegn var overalt – måske valgte vi kollektivt at ignorere dem." Han lænede sig væk og kiggede opad, mod rækkerne af statuer på katedralens tag.

Bourne greb Grevilles hånd og holdt kort lommelygten stabilt over siderne, mens han læste det sidste af Naramsins brev. Så rullede han hurtigt siderne sammen igen og kneb øjnene sammen. Clodius. „Under mit ophold i dit kloster er du blevet min eneste og største distraktion.“ Bourne slog gentagne gange på pergamentrullen i hånden, mens han overvejede at høre bare ét ord mere fra de trættende munke, som han var kommet til at afsky.

Clodius stivnede. "Jeg beder dig, kaptajn. De pergamenter er meget gamle og skrøbelige." "Måske skulle jeg få til opgave at opbevare dem sikkert?" Clodius rakte ud efter rullen med sider, men Bourne snuppede dem med et rynkende bryn. Han gled dem ned i sin vest og foreslog en aftale med en blidere tone. "I to må ledsage mig til badehuset og dele, hvad I ved om papirerne. Men til gengæld for min audiens forventer jeg jeres fulde hjælp i badehuset. Jeg har til hensigt at få den tykke munk til at tilstå, hvor Djævledrengen befinder sig."

Clodius kastede et kort blik på Greville og nikkede. "Og vi skal hjælpe Dem, kaptajn." "Den tykke munk," sagde Bourne, "hvad kalder han sig igen?"

„Delon,“ tilbød Greville. „Delon Odino. Han er ligeledes Ærkemunk og godt bekendt med Portstenen.“

Clodius tilføjede: "Og den groteske – djævledrengen, du søger – svar på navnet af Lazarus, kaptajn."

„Odino,“ bemærkede Bourne og slog med knoerne, mens han marcherede mod badehuset.

"Fortæl mig nu om disse papirer."

Greville oplyste vejen, da Clodius informerede Bourne om, hvad han var i besiddelse af. "Disse papirer blev nedskrevet af en grotesk for næsten tre hundrede år siden. Ud fra hvad jeg forstod af de første side, denne groteske oversatte markeringerne på Gatestone i deres helhed. Hør nu

mig, kaptajn – hundredvis af ældre munke har siden samlet utallige bind i et forsøg på at tyde markeringerne. Da vi ligeledes er ældre munke, lå selv vores egne bind i scriptoriet midt i en ikke-offentliggjort samling af værker. I hele dette klostres historie har ingen munk nogensinde oversat markeringerne, eller det troede vi i hvert fald. Vi erfarer nu, at en enkelt grotesk synes at have haft succes, hvor hundredvis af os har fejlet. Desuden er Lazarus en grotesk. Han er i stand til at læse og skrive på flere sprog, som jeg har set. Og dine mænd fandt papirerne i hans besiddelse. Når det er sagt, er jeg nu sikker på, at markeringerne på Portstenen er af et sprog, som kun en grotesk kan tyde.”

Bourne stoppede og vendte sig om. "Ved du, hvorfor jeg er kaptajn i Hans Majestæts Kongelige Garde?" Med skarpsindig, livlig advarsel besvarede Bourne sit eget spørgsmål. "Jeg ser tingene, for hvad de er, eller for hvad de kunne være, og aldrig for hvad de ikke er." Clodius trådte tilbage og stirrede på arret på kaptajnens kind, mens han fortsatte. "Du siger, at Djævlendrenge er en grotesk, og at kun en grotesk kan tyde markeringerne." Kardinalen havde dog hverken en kats ører eller en hunds tænder, og han viste sig at være fuldt ud i stand til at styre den sten med sine egne papirer. Og da jeg husker, at hans ord var latinske, er jeg sikker på, at enten spilder I min tid med røverhistorier om grotesker, eller også har denne kardinal oversat markeringerne, når alle I præster har fejlet. Hvad er det så?"

Greville rystede på hovedet. "Jeg så kardinalens sider. De var lige så gamle som de sider, du besidder, kaptajn. Hvorfor kunne han skrive sine ord på så sarte og skrøbelige blade?" Greville vendte sig mod Clodius. "Det tror jeg ikke. Som kardinal i det øvre råd har han uhindret adgang til det apokryfe arkiv." Clodius nikkede. "Kunne det være, at oversættelserne i hans besiddelse ligeledes blev skrevet af denne Naramsin-gejstlige?"

Bourne trak de sammenrullede sider op af sin vest, foldede dem ud, mens han spurgte: "Så har du med disse sider mulighed for at lukke stenen – selv uden kardinalen og hans sider?"

Clodius svarede: "Ja og nej, kaptajn. Med de sider har jeg måske midlerne til at lukke Portstenen; men hvis mine mistanker er korrekte, vil jeg bede om Lazarus' selskab - den groteske væbner - til at fungere som min oversætter." Bourne fumlede gennem siderne og så kun hieroglyflignende markeringer. Hans humør blev mørkere. "Præcis, kaptajn," sagde Clodius, løftede en værdig hage og præsenterede Bourne med et kort smil. "Siderne indeholder kun markeringer - ingen oversættelser. De skal aflevere den groteske tekst til os, før vi kan fortsætte. Og det er endnu uvist,

Bourne bed sig i læben, rullede hurtigt siderne sammen igen og stak dem ind under vesten. frem, greb han to næver af Clodius' kåbe og trak munken hen imod sig. Greville trådte tilbage, hans forskrækkede blik fikseret på kaptajnens brændende grønne øjne, mens han irettesatte Clodius og hans chikanerier. "I virker ivrige efter at fremstille mig som en slags tåbeligt publikum – I hænger fast i hvert ord i jeres langsomt udviklende fortælling!" Han strammede grebet og trak den forstenede munk endnu tættere ind til sit skæg, indtil Clodius mærkede spytdråberne og den varme ånde i hvert ord. "Eller måske opfatter I mig som en slags patetisk karakter i en historie, som I bevidst slæber ud på, selv ved min tålmodigheds død! Hvilken er det?" Han rystede ham.

„Sandelig ikke!“ gispede Clodius og tryglede ham. „Tilgiv mig, kaptajn. Jeg ønsker kun at hjælpe Dem!“

Tilfreds med munkens underdanighed lod Bourne ham gå fri. "Og det skal du." Clodius rettede på sin kåbe, mens Bourne åbent gennemgik sin handlingsplan med Greville. "Da jeg har stenens markeringer, vil jeg nu afhøre den tykke munk, finde og fange Djævlendrenge og få ham til at oversætte de ord, der kræves for at lukke stenen." Bourne vendte sig mod Clodius og rådede ham med en pegende finger: "Fra dette øjeblik og fremefter skal du kun fortælle mig, hvad jeg skal vide, og ikke et ord mere og ikke et ord mindre – for at jeg ikke glemmer, at du er en mand af tøj. Forstår du, hvad jeg mener?"

Clodius nikkede, og de to munke udvekslede kort blikke, før de skyndte sig efter Bourne, som nu stormede mod badehuset. Kaptajnen rundede det forreste hjørne af badehuset til Odinos brølende stemme, der råbte indefra bygningen. "De ved ingenting," siger jeg! Lad drengene gå. Kom herind og gør det samme mod mig. Jeg brækker din ene gode arm af!

"Nok," gøede Bourne. Den enarmede soldat slap Thateus og skyndte sig frem, idet han hurtigt rettede blikket, da væbnerdrengen gled ned ad muren. Pludselig dukkede flere vagter op fra det fjerneste hjørne af badehuset og præsenterede sig som klar. mænd. Kaptajnen kastede et blik på Thateus og Miguel, før han afhørte soldaten. "Hvad Hvad er disse handlinger, og hvis ordre?"

"Vi kræver tilståelser, hr., for at finde ud af, hvor dæmondrengen befinder sig."

Bourne tog faklen fra Greville og stak den i soldatens hånd. Pludselig hørtes Odinos stemme gennem bygningens indre mørke. "Der er intet at Uddrag! Løsn mig, så skal jeg udtrække din anden arm. Det er alt, hvad du kan mønstre med dit fuglebenede lem, at slå på en ung væbner!" Den enarmede soldat rullede kun med øjnene og ignorerede Odinos latterlige ord, da han informerede kaptajnen om, at hans ordre kom fra våbensergenten. Bourne kastede et tydeligt blik mellem de to

de forslåede væbnerdrengene, før de svarede. "Ud fra deres udseende ved I lige så lidt, som da I begyndte. Men hvis I ønsker at dræbe dem under påskud af at fremtvinge en tilståelse, så fortsæt endelig." Han gestikulerede mod Thateus og derefter mod vagterne. "Måske ville alle mænd før jer være vidner til jeres krævende metoder."

"Jeg—øh—jeg forstår ikke, at de er villige til at tilstå, kaptajn," indrømmede soldaten. Bourne lænede sig op i hans ansigt og knurrede: "Så ved de måske ikke, hvor han er? Hvad synes du?"

"Ja, kaptajn," svarede soldaten og rettede sin opmærksomhed.

"Så få de her drenge tilbage til sovesalen!"

Soldaten vendte sig med faklen og bøjede sig kort over Thateus, før han rejste sig igen, da han indså, at han ikke havde nogen hånd til rådighed til at løfte drengen op på benene. Greville fnyste hånligt, og Clodius stirrede på ham. Bourne beordrede soldater til at bære de forslåede drenge til sovesalen. Han placerede resten af dem uden for badehusets indgang og hviskede derefter til den enarmede mand: "Du er min fakkeltbærer. Du skal lære den rette metode til at fremtvinge en tilståelse." Han eskorterede vagten ind i bygningen.

Skyggerne flygtede, og den undersøgende fakkeltbærer afslørede en rødmosset og beskidt Odino, hvis håndled var fastgjort til en træstøtte midt på badehusets gulv. Bourne henvendte sig til munken og studerede ham. Venstre ærme på Odinos kåbe var revet af, og han stod kun med sin højre sandal på og den anden fod bar. "Tilgiv venligst mine mænd, hvis de behandlede dig hårdt. Midt i presserende pligter er de sommetider forsømmelige i almindelige anstændigheder." Han klappede Odino på skulderen. "I det øjeblik jeg får dig tilbage til sovesalen og i frisk tøj, vil jeg sørge for, at de ansvarlige for din mishandling bliver alvorligt irettesat."

Odino knurrede. "Måske du kunne rette dem, ligesom du gjorde med Broder Ivan?"

Bourne kneb kæben sammen, og de to mødte øjnene i fakkellyset. Han gik om den bundne munk og inspicerede ham omhyggeligt. Odino fik øje på Clodius og Greville, der trådte frem fra skyggerne. "Hvad laver I snuskende kåber herinde? Gør I ikke det?" "Har du katakomber at føre tilsyn med?" Clodius kiggede ned ad næsen på Odino med et patricieragtigt hovent blik.

Bourne trådte Odinos ansigt. "Mine pligter eller problemer påhviler ikke dig. Jeg ønsker ingen yderligere skade vil ramme præsterne i dette kloster." Han pegede på Clodius og Greville. „Se? Jeres brødre af stoffet må frit strejfe rundt i klosteret.“ Greville krydsede armene og gestikulerede med trækkende skuldre. Odino stirrede på kaptajnen, vel vidende at han havde

Hans soldater fængsler præsterne og væbnerne i sovesalen. Bourne fortsatte: "Jeg skal klippe jeres bindinger over i det øjeblik. Men til dette kræver jeg en lille gerning fra jeres side. Jeg søger en væbnerdreng, der svarer ved navn Lazarus. Fortæl mig, hvor han befinder sig, så skal jeg sende jer afsted." Bourne lænede sig tættere ned og hviskede til den bundne munk: "Jeg giver jer mit ord som kaptajn for Hans Majestæts Garde."

Odino hånede ham med sin egen hvisken: "Gå og spørg hans far om hans opholdssted!" Han spyttede i Bournes skæg. Kaptajnen trak sin knytnæve tilbage, men sænkede armen lige så brat. Han tørrede sin kind og vinkede, mens han tilkaldte Clodius og Greville. De to munke nærmede sig, og da de bemærkede de sammenrullede sider i Bournes vest, blev Clodius' grådige blik rettet mod dem, mens kaptajnen talte. "Jeg vil give jer lidt tid i det ensomme selskab af munke, så den præstelige fornufts ædelhed kan sejre." Bourne tog faklen fra vagten og gav den til Greville, idet han tilføjede højt nok til, at Odino kunne høre den: "Mens han stadig har tænder i hovedet." Han forlod badehuset og efterlod de tre munke til sig selv.

Clodius henvendte sig til Odino med et overtalende smil. "Vi har haft vores uenigheder, og for min del beder jeg dig om at tilgive mig."

"Tilgive?" spurgte Odino vantro. "Det var netop ved din hånd, at Ivan døde, og at jeg er bundet til denne post! Og hvad med den ulykkelige skæbne, du har skænket ham Lazarus – nu forladt og bestemt til at forgå? Som broder af stoffet, har du ingen omsorg eller skam – ingen medlidenhed eller barmhjertighed – især ikke for stakkels Lazarus?"

Clodius kastede et blik på Greville, før han forsvarede sig. "Det var kaptajnen, der beordrede din anholdelse."

„Jeg er fuldt ud klar over jeres intentioner,“ udbrød Odino. „I har arbejdet Kardinalen imod Ivan og mig i et forsøg på at beskytte jeres pladser som tilsynsførende for katakomberne!“ fnøs Clodius, overrasket. Odino kiggede over skulderen og fik øje på latrinen, som Ivan havde brugt til at foregive sin flugt. „Clodius, jeg bønfalder dig. Som tjenere i Kristus og brødre i dette kloster, løsn mig – giv mig chancen for at befri mig selv. Du ved, at jeg til gengæld ville tilbyde dig det samme.“

Greville pegede mod indgangen. "Kaptajnen er lige udenfor, og jeg ønsker ikke at være bundet ved siden af dig!"

Clodius var enig og tilføjede: "Der er ingen let udvej."

"Der er et middel, Clodius. Du kan hjælpe mig uden at det ser ud til, at du har deltaget i det. Jeg kan forsikre dig—"

"Nok," udbrød Clodius. "Kaptajnen vil løslade dig, når du tilstår Lazarus' opholdssted. Jeg taler på vegne af hver munk i dette kloster, når jeg beder dig om at afslutte dette."

tåbelighed.”

"Forventer du, at jeg svigter ham?"

"Du svigter os alle, inklusive dig selv! Kaptajnen dræbte Ivan, fordi han havde fornærmet ham. Gentag ikke hans fejl. Fortæl mig nu, hvor Lazarus gemmer sig!"

Odino sænkede blikket, synligt besejret. Han studerede gulvet og smilede svagt.

"Måske taler du sandt. Hvis du giver mig dit ord som en Guds mand på, at du ikke har til hensigt at gøre drengen fortræd, så skal jeg føre dig til ham."

Greville trådte frem, men Clodius greb fat i hans ærme. "Tager du os for narre,

Odino? Kaptajnen er meget ivrig efter at løslade dig, når Lazarus er i hans varetægt."

Odino kastede et blik på badehusets indgang, før han hviskede: "Jeg kan ikke svigte Lazarus – kaptajnen skal dræbe ham lige så hurtigt som Ivan. Men lov mig, at du skal føre ham ud af klosteret, og jeg skal fortælle dig, hvor han gemmer sig. Lazarus' skæbne ligger i dine hænder!" De to munke udvekslede blikke. Clodius svarede: "Jamen så. Jeg giver dig mit ord." at Lazarus skal forlade klosterområdet. Fortæl mig nu, hvor han befinder sig."

Odino nikkede og hviskede til den principløse munk: "Du er en god mand, Clodius. Jeg er i din gæld. Lazarus gemmer sig i—" Han kiggede mod døråbningen og mumlede med vilje resten af sine ord.

„Igen, hvis du vil,“ bemærkede Clodius, idet han nærmede sig. „Hvor er han?“

Odino lænede ryggen direkte op ad stolpen og hviskede endnu engang: "Lazarus gemmer sig—" Han hamrede hælen af sin fod i Clodius' bryst. Præsten fløj baglæns, rullede hen over gulvet og greb fat i hans bryst. Greville løb sin hvæsende mentor for at hjælpe .

„Jeg er ikke Judas Iskariot!“ knurrede Odino. „Jeg har beskyttet Lazarus. Jeg vil aldrig svigte ham eller hans far – for nogen – især ikke soldater og deres marionetpræster!“

"Kaptajn," skreg Greville. "Kaptajn!"

Bourne og hans mænd forsvandt gennem døråbningen og omringede de to munke. Kaptajnen kiggede på Odino, som kun trak på skuldrene. "Så meget for præstelig ædelhed," mumlede Bourne . "Endnu en munk med ild i sig, ser jeg." Han beordrede Greville til at hjælpe Clodius ud af badehuset. Derefter beordrede han to af sine mænd til at sikre Odinos ben. Odino sparkede efter dem, og kaptajnen tilkaldte flere soldater. Først da munken var bundet, trådte han frem. "Jeg skal give dig en chance mere for at redde dig selv. Hvor har du gemt Djævledrengen?"

"Hvad er en djævledreng?" spurgte Odino. "Jeg har aldrig set noget lignende—"

Bourne hamrede sin knytnæve i Odinos bryst. Han svarede den hostende præst: "Igen, hvor er Djæveldrengen?"

"Jeg har ikke set nogen Djævledreng i alle mine dage—"

Odinos kæbe knækkede under endnu et stød fra en knytnæve. Blod og spyt flød ud over det hele.

Bourne brølede: "Igen, Djæveldrengen?"

„Jeg tilgiver dig, kaptajn,“ bemærkede Odino med en nedladende bemærkning. „Må Herren vise dig—“

Odino bøjede sig forover under endnu et slag.

" *Djæveldrengen?*" spurgte Bourne krævende.

Odino løftede hovedet, fremtvang et smil og blinkede akavet til ham. Bournes blod kogte.

Derefter led Odino under den uhæmmede vrede fra en kaptajn, der havde oplevet flere uforklarlige rædsler, utilgivelige fejltagelser og fuldstændig tåbelighed under sit korte ophold i klosteret end i alle sine dage som soldat. Men efter den brændende smerte var forsvundet, efter at blodet havde samlet sig, hvor det ikke hørte hjemme, bekymrede Odino sig ikke så meget. Efter at hans øjne svulmede op og lukkede sig, og han ikke længere kunne forudsige det næste slag, blev han ikke længere plaget af forventning. Efter at ringen for hans ører havde tavset kaptajnens skrigende stemme, var der fred. Og efter at hans ribben knækkede til glimtet af de behagelige minder fra hans fortid i katakomberne med Ivan, Lazarus, Miguel og Thateus, behøvede han ingen tænder for at smile. Livet havde trods alt været godt mod ham.

"*Vågn op!*" råbte Bourne og kastede en spand vand på den bundne, knælende munk. Odino gispede og lænede sig tilbage på hælene.

Greville skyndte sig hen til ham og greb fat i hans arm. "Odino, ved Guds nåde, sig det til kaptajnen."

Odino støttede sin vægt mod munken, mens han stønnede. "Jeg—jeg—søger om *syndsforladelse og de sidste ritualer*. Ikke—meget tid. Hent—munk Nikolaus. Jeg anmoder—kun—om skriftemål til—ham."

"Ikke flere præster! Bekend for mig!" udbrød Bourne, kastede spanden og smadrede den mod væggen. "Du taler kun til *mig!!*"

Clodius, stadig med hånden om brystet, henvendte sig til Bourne. "Kaptajn, hvis jeg må. Vi er forpligtet til at sørge for den sidste ritual, hvis vi bliver bedt om det. Det er vores ydmyge pligt at adlyde - en regel guddommeligt forordnet af Hans Hellighed og strengt håndhævet af sådanne ordrer fra Helligstolen. Vi kan ikke nægte ham en sidste skriftemål af en præst efter eget valg." Clodius hviskede: "Jeg beder dig om at tillade ham denne ene anmodning, og i hans skriftemål skal vi finde ud af fra Broder Nikolaus, hvor Lazarus-grotesken gemmer sig. Som hans overordnede har vi betydelig

overtalelsesmidler.”

Bourne stirrede kun på Clodius, da vagterne forlod badehusets indgang, og en forpustet soldat tvang sig forbi dem. Manden henvendte sig til Bourne, fik vejret og sagde: "Hvis jeg må, kaptajn, er Deres øjeblikkelige tilstedeværelse påkrævet i kirken."

"Med hvilket formål?" spurgte Bourne med et rynket pande.

Soldaten scannede de nysgerrige ansigter omkring sig, før han lænede sig ind i Bournes øre og sagde sagte: "Det er livsvigtigt, kaptajn."

Bourne pustede, vendte sig og klappede Clodius på brystet. Munken kiggede ned på blødende knoer, da kaptajnen henvendte sig til ham. "Tillad præsten hans ritualer. Når jeg vender tilbage, forventer jeg at vide, hvor djævelen befinder sig. Sørg for det." Clodius indvilligede, og Bourne vendte sig mod den nærmeste vagt og pegede på Greville. "Sørg for, at han bliver eskorteret til sovesalen. Han skal hente en munk til de sidste ritualer - kun munk Nikolaus." Han fik fat i en fakkell og fulgte soldaten ud af bygningen. Straks trak Clodius Greville tæt ind til sig og hviskede: "Når du vender tilbage, så hent fra Nikolaus af Lazarus' opholdssted. Gør det klart for ham, at jeg personligt vil sørge for, at hans resterende dage på Gardiens Abbey fuldbyrdes med den yderste bod og dyb tavshed, i uophørlig ærbødighed over for Herren, selvfølgelig. Nu må jeg følge kaptajnen – afsted – og skynde mig, før Odino dør og for altid tager viden om Groteskens opholdssted med sig." Greville nikkede og gik med soldaten, mens Clodius sneg sig ind i skyggerne og fulgte Bourne på afstand.

Kaptajnen rundede hjørnet af katedralen, og soldaten pegede mod minsterens ydermur, hvor en række mænd sad på jorden ved siden af deres støvler og plejede deres nøgne fødder under en cirkel af fakkellys.

„Det skete for få øjeblikke siden, kaptajn.“ Soldaten eskorterede Bourne til sideindgangen til kirken, før han pegede på døråbningen. „Se? Der. Den brændende tåge slipper ud.“

Bourne nærmede sig indgangen og inspicerede en sort tåge, der støt sivede ud fra dens tærskel og skjulte jorden. Han satte sig på hug og kørte fingrene gennem den kogende jord, hvorved han brat trak sine vabler i fingerspidserne tilbage.

Soldaten bemærkede: "Sandelig, kaptajn. Og det lugter af død."

Bourne lugtede sine fingre, mens han bakkede væk fra tågen. Han betragtede katedralen. "Soldat, jeg vil have dig til at skynde dig til sovesalen og informere våbensergenten om, at Jeg indkalder en tredjedel af hans mere udhvilede mænd til at samles ved klosterbrønden. Spande lægges ved siden af. Mændene skal trække vand, samle jord og blande spande med mudder. Jeg ønsker, at alle

revne og sprækker forsegles. Begrav hele kirken om nødvendigt.”

"Ja, kaptajn." Soldaten nikkede og stak af.

Under sin fakkellamp undersøgte Bourne sine smertefulde fingerspidser og overvejede den tortur, der Broder Grate må have lidt. Lyden af fodtrin vendte hans opmærksomhed mod en hastigt nærmende vagt. Manden stoppede, fik vejret og henvendte sig til ham. "Det haster, kaptajn!"

"Hvad nu?"

Soldaten pegede på katedralens tag. "Statuerne bevæger sig!" Bourne kiggede kort opad, før han kneb øjnene sammen og så på ham. "Hvis du tillader mig, kan de ses i lyset fra månen."

"Vis mig," svarede Bourne. Mens vagten eskorterede Bourne om på den modsatte side af katedralen, advarede kaptajnen ham: "Og de må hellere flytte sig, for at jeg ikke skal flytte dig."

"De bevæger sig," forsikrede soldaten ham.

Med hver eneste bizar begivenhed, Bourne havde oplevet siden sin ankomst til klosteret, var endnu en uhyggelig opdagelse ikke meget mere end endnu en kliché til en stadigt voksende liste af surrealistiske begivenheder. "Jeg var overbevist, kan man sige."

Broder Clodius kiggede rundt i det mørke hjørne af refektoriet, hans skarpe blik rettet mod Bourne og vagten, mens de gik rundt om katedralen. Kaptajnen sluttede sig til flere soldater, der åbenlyst havde samlet sig for at inspicere kirkens øvre områder. Mændene pegede opad, og Bourne stillede sig op i en direkte sigtelinje med månen. Clodius gled gennem buskene for bedre at kunne se det, der fangede deres opmærksomhed.

Med en bog, et krucifiks og en korket flaske i hånden løb broder Nicholas ud af sovesalen. En strimmel udsmykket stof draperede hans hals som et tørklæde, og de flæsedede ender piskede i vinden. Mens den unge broder pløjede sig gennem en række intetanende fakkell bærende vagtposter, skyndte Greville og hans soldateskorte sig efter Nicholas og råbte i forvejen for at give ham fri passage. Nicholas nåede badehuset og skubbede sig forbi soldaterne, mens han hele tiden skreg til dem: "Han er præst – en Guds mand! Hvordan kunne I tillade jeres kaptajn—"

Nicholas trådte ind og frøs til. I det flimrende lys fra en soldats fakkellamp genkendte han ikke den kåbeklædte og blodige bunke, der lå krøllet sammen mod badehusets stolpe .

Han betragtede de knælende vagter, der holdt en munks hoved fast og pressede en våd klud mod et par røde og hævede øjne. Nicholas skyndte sig ud. Han lagde sine ting ved siden af den sårede munk, før han undersøgte ham. "Nej," bemærkede han, mens hans øjne fyldtes af tårer. "Der er sket en fejl. Det er ikke ham." Han vendte sig og stirrede

på gulvet, grinende og grædende i sin sorg. "Dette er ikke—"

Nicholas sprang op på den nærmeste vagt og slog hovedet mod stenfliserne. De resterende soldater stimlede sammen om ham og trak ham væk.

„Nicholas! Nej! Der er ingen tid!“ Odinos gurglende stemme dæmpede straks den unge munks raseri, og han sløvede og hulkede. Så samlede han sine materialer, før han skældte soldaterne ud. „Sidste ritualer kræver privatlivets fred!“ Soldaterne kiggede på Greville, som gav dem et højtideligt nik, før de trak sig tilbage til badehusets indgang. Mændene fulgte Grevilles eksempel og trådte ud af bygningen.

Odino hviskede til Nicholas: "Kom nærmere, dreng. Der er noget, du må vide." Den unge munk holdt øret op til den knuste munks læber. Mens Odino talte, blev Nicholas' øjne store. Han trak sig væk, stirrede på Odino og spurgte: "Er Lazarus en af dem?"

„Hold din tunge,“ hviskede Odino og kastede et kort blik på Greville med næsten opsvulmede øjne, før han fortsatte. „Jeg kræver en opgave af dig.“ Nicholas lyttede intenst og nikkede af og til. Odino fik et hosteanfald og støttede hovedet mod stolpen. „Giv mig nu dit ord på, at du vil gennemføre det, Nicholas.“

Den unge munk tørrede tårerne af sit ansigt. "Alligevel skal du dø! Hvad du beder om—" „Jeg er allerede død!“ afbrød Odino. „Sværg nu dit løfte til mig!“ Nicholas tog en dyb indånding og sukede. "Ske din vilje, som du ønsker."

Med rystende fingre rettede præsten på det udsmykkede klæde, der lå om hans hals. Han kyssede det, før han løftede en flaske med velsignet olie fra siden af sig. Så åbnede han flasken og stoppede op for at se på Odino. Mellem hostningen kæmpede munken med at give Nicholas et trøstende smil, selvom han kun kunne skimte sin elskede unge lærling som blot en skyggefuld omrids i fakkellens skær. Ikke desto mindre kendte Nicholas den skjulte smerte og beslutsomhed bag sin mentors gestus. Han vippede flasken, og med tommelfingeren markerede han let et korstegn over Odinos pande, læber og hjerte. Så åbnede han en bog med hellige skrifter.

Odino bad: "Tilgiv mig, Herre, mine tidligere overtrædelser mod Dig." Mens han fortsatte med sin bekendelse, lænede Nicholas sig over ham og mumlede latinske passager fra De sidste ritualer.

Endelig åbnede Nicholas øjnene og henvendte sig til Odino. "I Kristi navn, du er frikendt, Delon Odino des Gardiens."

Odino hostede og sagde med et hvæsende åndedrag: "Lad os komme i gang, Nicholas."

Den unge munk sneg sig et glimt bag sig og fik øje på en nysgerrig Greville, der lænede sig langt ind i døråbningen med sin lommelygte. Nicholas hældte hemmeligt olien ud af flasken. Han løftede metalkorset, bed sig i læben og kvalte sin kvælende ånde, mens tårer strømmede hen over hans kinder. Så skjulte han sig stort set bag Odino og greb fat i den hånd, der lå åben for ham. Nicholas gled den skarpe kant af korset mod munkens fingre, og med et kraftigt ryk rev han et dybt snit op. Pludselig løb en strøm af blod ned ad Odinos fingre, og Nicholas dirigerede den varme strøm ned i flasken.

Greville skyndte sig frem og kastede sit lys over dem. "Du må ikke løse ham, Nicholas!" "Jeg løser ham ikke op."

Greville bemærkede kolben. "Årledning er ikke en del af De Sidste Rituer. Du skal dræbe ham!" "Pas på dig selv, Greville! Det er en del af hans sidste anmodning."

"Det er da endeligt, om han så kun længes efter døden." Greville trak på skuldrene, lammet af alt, hvad han havde været vidne til denne dag, mens han trak sig tilbage til badehusets indgang.

Da flasken næsten var fyldt, lukkede Nicholas hurtigt korken, gled det udsmykkede klæde af halsen og vikiede Odinos fingre tæt sammen. Han rundede Odino og hviskede: "Det er færdigt, broder."

"Det skal sandelig ske," svarede en Odino med hævede øjne. Med et vedholdende smil drejede han hovedet, som om han beundrede et smukt landskab.

„Odino?“ Nicholas lagde sin hånd på munkens skulder og rystede ham blidt.

Odino nikkede og svarede forvirret: "Han er en fugl i et bur, Ivan. En anden verden venter på ham."

„Odino?“ Nicholas rystede ham igen.

Munken fortsatte: "Åh, sandelig! Lazarus skal ikke vide, hvad han skal mene om det. Jeg skal lære ham at ride på en hest." Han hvæsedede af grin. Nicholas lænede sig tilbage og græd. Et bekymret udtryk faldt over Odinos ansigt. "Hvad skal vi gøre med hestene? Soldater bevogte staldene."

Den grædende unge munk kyssede Odino på kinderne. "Gå med Gud, min ven."

"Han har aldrig set en hest," bemærkede Odino smilende. "Han skal flyve som vinden!"

Nicholas greb fat i den varme flaske og rejste sig, mens han efterlod de indbundne skrifter ved siden af en indbundet Odino. Den unge lærling stod og græd, nu lige så blind for sine omgivelser som sin døende mentor. Han græd ikke, fordi Odinos tanker var optaget af Lazarus i stedet for ham selv. Han var heller ikke fortvivlet over tanken om, at Odino ikke længere var bevidst om ham. Han græd, fordi den reneste del af ham døde sammen med Odino.

Den gennemtrængende lyd af et krigshorn bragede over klosterområdet. Nicholas tørrede sit ansigt og vendte sig om for at se Greville træde ud af døråbningen, mens vagterne forlod deres poster og skyndte sig mod opfordringen til våben. En ridende soldat var næsten ved at trampe på Greville, og han snublede tilbage ind i bygningen.

Nicholas henvendte sig til Odino og bukkede dybt: "Din vilje ske, min ven." Han vendte sig og skyndte sig mod døråbningen, da Greville blokerede hans vej. "Hvor skal du hen med den flaske, broder? Jeg kan ikke tillade dig at forlade badehuset. Hvis du venligst må vente på—"

"*Knæk!*" Uden et ord hamrede han sin knytnæve i Grevilles kæbe, så han og hans fakkelfløj mod væggen. Den unge munk brølede, mens han stormede ud af bygningen, „Odino er færdig! Ivan er færdig! Og nu er jeg også færdig med det!“ Nicholas skyndte sig mod sovesalen med alt, hvad der betød noget for ham: den varme flaske, de sidste minder om sin hellige mentor og et elsket par tunge, velsyede støvler gemt under de rullende folder i en munkekåbe, som helt sikkert kunne være med til at besejle et højtideligt løfte, han havde givet til ære for Odinos sidste anmodning.

Gården virvlede, da silhuetter af løbende soldater strømmede gennem den sydlige klosterport og opgav deres kirkegårdssøgning. En ildlinje markerede området, mens en procession af fakkelbærende vagtposter strømmede fra sovesalen og mod katedralen. Mænd råbte, rustninger raslede, og hestehove tordnede til den ubarmhjertige melodi af et kaldende horn - en massiv formation af kampkoordination dominerede nu klosteret.

Greville vågnede, rørte på sig og slog sig på sit ulmende ærme. Ved siden af ham, i hjørnet i badehuset opslugte en hvirvlende flammesøjle en bunke klæder, som Ivan havde brugt i sin flugt. Han vaklede ud af bygningen og blev kvalt. Clodius greb fat i ham.

„En ild raser!“ gispede Greville og gned sig i kæben. „Nicholas er undsluppet.“ Clodius trak ham i armen. „Det gør ikke noget! Kom med mig!“ De to munke forlod den orange glød fra badehusets døråbning og listede sig ind i mørket, hvor de sneg sig rundt i den skyggefulde side af refektoriet, før de dykkede ned bag enebærbuskenes dækning. De skilte buskene og så soldaterne samle sig i rækker af ubrudte rækker, der omringede hele katedralens omkreds. Heste slæbte ammunitionsvogne gennem den nordlige klosterport, mens overlappende råb om streng kommando båret over det bevogtede område.

"Hvorfor samles de?"

Clodius ignorerede Grevilles spørgsmål, klappede ham på skulderen og pegede mod foden af klostermuren. "Kaptajnen har placeret en sten oven på skriftrullerne – lige der, bagved soldater. Kan I se det?"

Greville anstrengte øjnene. "Men der er ingen dækning. Vi skal fanges!"

"Det skal du ikke, forudsat at du haster unødigt."

Greville snurrede rundt. "Mig?" spurgte han vantro.

"Hold dig op ad murens fod, og mørket er dit dække. Soldaterne holder kun øje med katedralen."

Greville gispede. "Det er dig, der søger at erhverve dem!"

Clodius greb en håndfuld af Grevilles kåbe. "Vi har ikke meget tid! Se? Der!" Han pegede på katedralens tag. Greville kiggede op og opdagede hundrede stenstatuer, der vred sig som en rede af søvnige slanger. Statuerne samledes nær hver kant af de terrasserede afsatser.

"Kære Gud! De bevæger sig," udbrød Greville og markerede korsets tegn over ham.

„Sandelig!“ Clodius rystede ham. „Vi må flygte herfra – og med de sider. Hent dem nu, mens øjeblikket er vores. Flyt!“

Greville rev sig løs fra den embedsmændsmunk. "Har du siden glemt Ivans skæbne for kaptajnens hånd? Jeg vil ikke blive dræbt for en rulle papirer!"

„Jamen,“ spyttede Clodius og løftede hagen. Han snurrede rundt og begyndte at gå ned ad bagsiden af refektoriet, mumlende. "Når jeg sikrer mig en køber til dem, så forvent ikke nogen form for kompensation eller medfølelse!"

Greville råbte efter ham: "Og når kaptajnen rammer dig med sit sværd, så forvent ikke medfølelse eller sidste ritual!" Clodius afviste ham med en gnaven vink og forsvandt ind i mørket. Greville vendte sig og skilte buskene ad for at se et fakkelbærende pansret hest galoppere fra det fjerneste hjørne af katedralen. Kaptajn Bourne bremsede hestens fart og holdt sin fakkel over hovederne på travle soldater, der samlede ammunition fra en langsomt forbi passerende vogn.

"Pike og spyd, hør mig nu," udbrød Bourne til rækker af mænd, der omringede kirken. "I skal holde jer lavt ved jorden – godt under jeres spidser. Spænd jeres våben mod jorden og gør jeres sværd klar i den nederste hånd. De af jer med lange knive, træk dem ud og stik dem ved siden af jeres forreste fod. På mit mærke skal I vise jeres sværd, råbe højt og lokke tagdjævlene op på jeres våben. Garde-sergenter, bær min kommando!" råbte ridende officerer over hjelmene i den periferi-omkransede formation og gentog Bournes ordrer. Pike- og spydmænd stormede frem.

frem med svingede sværd og dannede en første forsvarslinje.

"Armbrøster, hør mig nu! På mit skilt skal I affyre jeres våben, som I vil." Bliv på jeres knæ, og giv ikke jeres bolte et hylster. Saml dem på jorden ved siden af jer. I skal bruge alle jeres bolte og forsvare mændene foran jer. Garde-sergenter, bær min kommando!" Da de pansrede ryttere instruerede formationen, strømmede en bølge af armbrøstskytter frem og dækkede pikemændene med deres våben.

Bourne betragtede katedralens tag, før han styrede sin hest langs den voksende forsamling. "Pile, hør mig nu! Fordel jer ligeligt. Stil jer højt bag armbrøstskytterne og dæk de forreste rækker. De af jer, der bruger jeres mund til hurtig affyring, må ikke bide i mere end to pile. Affyr alle jeres pile på djævlene, før I tilkaller jeres leverandør!" En mur af bueskytter rullede frem, og Bourne vendte sin hest om og råbte: "Leverandører, hør mig nu! I skal være hurtige og stabile fra jeres vogne. Hold jer lavt og læg forsyninger for jeres soldaters fødder, og signalér dem med et klask, der ikke er højere end deres støvle. Sergenter fra garden, bær min kommando!"

Og da kaptajnen videregav instruktioner til sine fodsoldater, fik Greville øje på Clodius' svage silhuet, der styrtede frem og frøs fast, mens han frygtsomt bevægede sig langs foden af klostermuren. Han bevægede sig frem i takt med Bournes konstant skiftende opmærksomhed.

Bourne holdt hånden højt og gjorde sine mænd klar. "Armbrøster, affyr jeres første skud mod djævlene! Sigt ligeligt imellem dem. Gedder og spyd, på mit mål!" Bourne scannede kirkens øverste afsatser, før han viftede med armen. "Løs!" Da en salve af bolte dækkede katedralen, og en byge af gnister eksploderede over stengroteskerne, stormede Clodius frem, vendte stenen, greb skriferullerne og skyndte sig mod refektoriet. Pigemændene raslede med sværd mod spyd og hånedede, mens armbrøstmændene hastigt ladede igen.

Statuerne krøb op nær kanten af taget og kiggede ned på den hær, der havde tilkaldt dem. Af udseende var ingen to stendyr ens. Under en fuldmåne var deres groteske ansigtstræk tydeligt synlige. Nogle havde fuglehoveder, andre hunde- og slangehoveder. Deres kroppe var blandinger af forskellige dyr – delvist løve, menneske og svin – og de havde kløer, hugtænder, hove og haler. Hver af dem lignede en hæslig sammensætning af flere skabninger, men i al deres unikke karakter havde de et fælles træk: på ryggen af hver af dem hang et vidtstrakt par hindeagtige vinger.

„Løs!“ Endnu en bølge af bolte blev sluppet afsted, og endnu en byge af gnister opslugte stengroteskerne og ophidsede dem til et raseri af skurrende vinger, tænderskæren og kløerne. Skrig og brøl lød over klosterområdet, mens de vendte sig mod hinanden og kæmpede om pladsen på de terrasserede afsatser. Ned væltede de, ryddede katedralens tag og væltede oven på soldaterne som et mord af granitkrager over en måneoplyst mark.

"Spyd! Pile! Våbenmænd!" skreg Bourne. Alligevel brød rækkerne op, våben blev nedkastet, og soldater spredtes. Helvedes forvirring var i gang.

Clodius fløj rundt langs siden af refektoriet med de sammenrullede sider og forbi Greville, mens han råbte: "Skynd dig! Se dig ikke tilbage!" De to munke styrtede hen over gårdspladsen og flygtede fra råbene og skrig fra et frygteligt angreb. Clodius sprang ind i buskene bag badehuset og greb fat i Greville. "Sydporten er ubevogtet! Vi skal omringe klosterets ydermur, begive os hen til staldene og få fat i en hest!" Clodius kæmpede sig vej ud af buskene og pilede op ad badehusets skyggefulde side.

Greville løb efter ham, snublede over en bunke klædt i kappe og rullede sig ind i måneskinnet. Først da opdagede han Ivans lig, hans øjne stirrede tomt. Greville sprang op og kaldte efter Clodius. Clodius stoppede og kiggede tilbage på ham, og Greville så det hvide i hans øjne og et udtalt udtryk af rædsel i hans ansigt. Greville frøs til. „Vend dig ikke om,“ spyttede Clodius og trak sig tilbage mod klosterporten. „Jeg møder dig kl. staldene.“

Greville kiggede over skulderen og skimte en stor grotesk sten, der listede sig forfølgende ham. Den var Griffin-agtig, med en løves vingede krop og et kæmpe hoved og kløer som en ... rovfugl.

Greville sank sammen mod badehusets væg og hulkede. "Hjælp mig, Clodius." Med hvert rystende skridt, han tog mod badehusets forside, bevægede granituhret sig ligeledes fremad. "For Guds skyld, kald det væk!" I stedet flygtede Clodius. Greville skreg, løb om hjørnet af bygningen og dukkede sig i røgen, der kogte udefra af badehusets indgang. En glødende bunke af kåber oplyste dets dunkle indre. Greville gemte sig bag en midterstolpe – han sad på hug i skyggerne bag den brede ryg af en blodig og altid grinende Odino, der ikke stirrede på andet end en revne i gulvet. Odino var alt for død til at redde den snurrende kåbe fra den vederstyggelighed, der nu gik gennem døråbningen, gennemsøgte mørket og kradsede i fliserne.

Clodius løb i sikkerhed og kolliderede med soldater, der siden havde forladt deres poster. Munkens elskede sider spredte sig ud over jorden, og han samlede dem på sin

hænder og knæ. Så styrtede han mod sydporten, med vidt åben mund af skræk, bred nok til at udstøde et frygteligt skrig, der bar sig over gårdspladsen, da en flyvende statue faldt ned og hev ham op af jorden. Dens groteskehed var uovertruffen af nogen grusomhed, der var fløjet ned fra katedralens tag, da den bar en slanges krop, et geds hoved og ben som mange slæbende edderkoppers. Vederstyggeligheden bar Clodius over klostermuren og højt op i himlen – højt nok til, at hele landskabet kunne høre den vedvarende rædsel i hans hals. Den fejede den gode munk væk, dybt ind i uberørte skove til de mørkeste steder, der kun var markeret af et spor og skrøbelige sider, der regnede ned fra den sorte himmel.

Stadig inde i klosteret tordnede kaptajn Bourne og elleve beredne soldater ud af Nordporten, galoperende over en lysning og stormende op ad Abbey Road mod landsbyen Murat. "Hold jer sammen!" skreg Bourne, "Sværd højt og hoveder lavt! Hold jer under træerne!" Men med hver åben plads i skoven signalerede et skrig tabet af endnu en mand, der var blevet revet ned fra sin hest. Med hvert slag lå endnu en hest knust under de sønderrivende stenkløer. Ja, aftenen tilhørte en uhyggelig engel, der lo og gik frem og tilbage dybt inde i jorden.

Med kun få reciterede ord fra en næsten glemt samling af Naramsins oversættelser ødelagde kardinal Jean-Francois Blasi således egenhændigt et af de to mest befæstede klostre i Pavestolen – *Abbaye des Gardiens* – og knuste det dygtigste kompagni af Hans Majestæts Kongelige Garde – kaptajn Bournes elitetropper. I det flygtige øjeblik, der var nødvendigt for at døgnfluer kunne parre sig og dø, havde én mands hævnmission i en enkelt blasfemisk handling kostet fire hundrede soldater, præster og væbnere livet, mens den åbnede den anden af tre Portsten og yderligere svækkede Det Store Segl, der tjente som selve slutstenen i Den Store Afgrund.

Dybt under det smuldrende kloster – langt under de brændende katakomber – fra Helvedes dyb genlød Lucifaels serafiske latter, for den forbandede begivenhed fortjente hendes udelte opmærksomhed.

~*~

I en halv aften rejste Lazarus præcis vestpå under en stor måne og et hav af stjerner. Han besteg de klippefyldte, utæmmede bakker i Auvergne-provinsen og fortsatte videre gennem dens enorme, skyggefulde udsigt – alt sammen ukendt for hans sanser. Undervejs, når anfald af frygt gav efter for roligere øjeblikke, der gav ham en pause til indre refleksion, betragtes som roden til sådanne urolige følelser.

Lazarus havde ganske enkelt kun kendt grænserne for klosterkatakomberne – den underjordiske verden, han havde efterladt. Dens tunnelvægge stod fast, deres solide og vejledende stier for evigt uforanderlige. Katakombernes urokkelige forudsigelighed viste sig at lindre eventuelle øjeblikkelige problemer, der måtte have plaget ham, og nu tjente det at samle det sted og dem, han boede sammen med, noget af det samme formål. Men nu vidste han, at han måske aldrig ville se dem igen – hans hjerte lå tungt som granit i brystet.

Lazarus havde længe været bekendt med mekanismerne i sine drømme og med deres evigt skiftende visioner. Hvis hans drømme for eksempel nogensinde skulle udvikle sig til et grænseløst mareridt, var han altid i stand til at vække sig selv, om ikke andet for at fremmane en mere behagelig og forudsigelig præsentation af dem. Og Lazarus havde ofte drømt om en verden hinsides. katakomberne, mens han stykkede hver eneste detalje sammen, han havde lært om det ekstraordinære sted. Alligevel forestillede han sig aldrig, at det kunne fremstå som et så uforudsigeligt og uundgåeligt mareridt, som det gjorde nu. Der var ingen vejledende stier eller snoede stenfliser – det ujævne og uforudsigelige landskab syntes at brede sig i alle endeløse retninger. Måske lå roden til hans urolige følelser begravet et sted i den foruroligende forestilling om, at han simpelthen ikke kunne vågne op fra øjeblikket og vågne op til den velkendte lyd af sin fars stemme, der kaldte på ham om at genoplive katakombernes fakler.

En kold og træt Lazarus besteg den sidste af mange forræderiske bjergkamme. Han stod på toppen af den våbenskjold, hans beskidte kåbe blafrede som et banner i en frisk østenvind. Gennem mørke øjehuller scannede han en dyb dal, et tørt og klippefyldt flodleje. På tværs af den stenede dal rejste en stejl klippevæg sig mod siden af et lille bjerg, og ved foden af klippen, Lazarus opdagede den slående lighed med et imponeret ansigt med en hylende *mund – Bjergmund*. Med en dyster beslutsomhed svarende til Ivans, lagde han skuldrene på skrå og gik ned ad bjergryggen som en stolt mand dømt til galgen. Han gik gennem den skyggefulde dal af sten og mod klippen, indtil dens gabende mund slugte ham.

[Slut på kapitel 8]

Dette litterære værk blev skabt **d udelukkende i dedikation til**

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— *Må hans arv leve videre i os alle* —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~